

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Lib. III. Decretalium. In quo agitur De Rebus, quae in judicium devenire solent, cujusmodi sunt, de vita et moribus Clericorum, ...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1708

Articulus I. Quid, & quotuplex sit Depositum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73045](#)

quas in iure datur actio commodatarii, nihil aliud intelligi, quam eas, per quas Commodatarius indemissis servatur a commodante, ne scilicet circa suam culpam ex commodato damnum patiatur: Talis præstatio est 1. liber usus rei commoda, de quo in L. 21. ff. h. t. dicitur, quod si ante usum, vel tempus finitum Commodans impediret, actione contraria cum Commodarius convenire possit ad eum sibi præstandum ibi: *Rem mihi commodasti, tandem subripisti; deinde, cum commodatus ageres, nec a te scirem esse surreptam, judex me condemnavit, & solvi: postea comperti, a re esse surreptam, qualiterum est, que mihi tecum actio sit: Respondit: furti quidem non esse; sed commodandi iudicium contra-*

rium uile mihi fore; ad eisdem etiam præstationes pertinet solutio damni, Commodatario secuti ex virtute rei commoda, per commodantem occultata per L. 17. §. fin. ff. h. t. item solutio expensarum, de quibus iam diximus, &c.

Ad extremum nota, Commodatum 1379 differre a *precario*, quod hoc a concedente pro arbitrio possit revocari juxta n. 1306. & detur ad usum incertum; de quo v. n. 1306. a *mutuo*, quod in hoc transferatur proprietas rei, nec idem in individuo reddendum sit; in commodato autem solus usus, & idem numero reddi debent: a *pignore* & *deposito*, quia in his nec quidem usus transfertur in pignorarium, vel depositarum. &c.

QUÆSTIO XVI.

IN TITVLVM XVI. DE DE- POSI TO.

1380 **P**ost contractum *commodati*, hoc titulo agitur de *deposito*, ubi non accipitur haec vox in eo sensu, quo subinde apud Latinos *deponere*, idem est, ac *abdicare*, remque *pro derelicta*, & *desperata habere*; nec in quantum idem est, ac *demoliri*, & *diruere*, prout accipitur L. 3. §. sed & si. ff. fin. regund. sed quantum idem est, ac *crederem alicui*, ut notat Pereyra in Elucidario l. 2. Elucid. 13. n. 986. & sumptum pro re, quæ alicui creditur, est, quod alicui custodiendum traditur; quibus positis:

ARTICULUS I.

*Quid, & quotuplex sit
Depositum?*

1381 **N**on accipimus hic depositum *obje-
ctivè* pro re, quæ alicui custodienda traditur; sed *formaliter* pro ipso contra-
etu inito inter deponentem, & depositari. Prætermis variis depositi definitionibus, in quantum accipitur formaliter, ea videtur opportunior, quæ dicitur *contractus, quo res alteri gratis custodienda*

*traditur, eo fine, ut eadem in specie, quando-
cunq; deponenti libetur, restituatur; ubi
nota reflexè apponi eis gratis, ne transeat
in locatio[n]em, juxta L. 1. §. 9. ff. h. t. De-
inde, cum dicitur: *eadem res in specie*; in-
telligi, qualiter dicunt Philosophi, *eadem
res in individuo*; 3. cum dicitur: *Custo-
dienda, excludi usum rei depositæ, nisi alii
convenierit, etiam tacite, ut, si pecu-
nia non obsignata deponatur. L. 25. ff.
h. t. hinc, qui re deposita utitur, furtum
committit. L. 29. ff. h. t. L. qui depositam C.
cod. §. *furtum* Institut. de obligat. quæ ex
delicto. Et ideo, negans depositum,
rotueri jubetur; quia negando commit-
tit furtum (nisi præsumi possit consensus
Domini) §. *placuit*, Institut. de obligat.
quæ ex delicto, & L. 78. ff. de furtis; sic
Barbola in c. 1. h. t. n. 7.**

*Depositum dividitur in depositum juris. 1382
& facti; illud est, quod vel ad sistendum
usurarum cursum, vel inducendum libe-
rationis effectum apud Magistratum in-
terponitur. De hac depositi specie lo-
quitur Imperator in L. 17. C. de Usuris,
istud, quod eo animo contrahitur, ut de-
positorius ad factum, sive ad custodiām*

Sf 3 obli-

326 *Tract. in Lib. III. Decretal. Quæstio XVI.*

Obligeretur, solerque conventionale etiam appellari, & est illud, quod inter privatos est consuetum, ac familiare. De primo agitur L. 17. C. de usuris, ibi: *Acceptam mutuo sortem cum usuris licitis Creditoribus post contestationem offeras; ac si non suscipiant, consignazam in publico depone, ne cursus legitimarum usurarum inhibeatur, quo subiecto, etiam periculo debitor liberabitur, & ius pignorum tolletur: cum Serviana actio manifeſte declareret, pignoris inhiberi persecutionem, vel solutio pecunie; vel, si per Creditorem fecerit, quoniam minus solvantur.* Ex hoc enim colligitur, sic posse sibi cursum usurarum, & creditorem subiici periculo interitus pecunia, quando Creditor recusat accipere oblatam à debitore solutionem, & hic eam deponat apud Judicem.

1383 Depositum facti, seu Conventionale aliud est *voluntarium*; aliud *necessarium*; illud est, quod contrahitur absque urgente, ac præsente necessitate; istud, ad quod urget instans necessitas, & morale periculum rem perdendi, nisi deponatur in alterius custodia, coeteroquin in eandem non committenda; de quibus causis agitur L. 1. ff. h. t. Diversos haec deposita effectus parunt. Nam, qui depositum *voluntarium* ex perfidia recusat Deponenti restituere, solum condemnatur in simplum; qui vero *necessarium*, condemnatur in duplum, sic enim ait Prator L. 1. §. 1. ff. h. t: ibi: *Ex earum autem rerum, qua supra comprehensa sunt, in ipsam in duplum judicium dabo; cuius ratio sumitur ex §. 4.* ibi: *quippe, cum quis fidem eligit (absque necessitate) nec depositum redditur, contentus esse debet simple; cum vero extante necessitate deponit, crescit perfidie crimen, & publica utilitas coercenda est vindicanda Republica causa; est enim inutile in causis hujusmodi fidem frangere. Qui enim necessitate cogitare facere depositum, majori commiseratione dignus & recusans reddere, reus majoris perfidiae.*

1384 Depositum ulterius dividitur in id, quod *sequestrum* dicitur; & illud quod *depositum simpliciter*; sequestrum dividitur in voluntarium & necessarium, non eo sensu, quo Conventionale depositum divisum est, sed alio. *Voluntarium* dicitur, quando litigantes mutuo consensu eligunt aliquem, apud quem res litigiosa

interim, dum lis durat, deponatur, redenda victori, lite finita: *Necessarium* est, quando à Judge compelluntur, & coguntur rem deponere apud aliquem tertium. De priore, hoc est, *voluntario* certum est, quod si species depositi, de *necessario* autem dubitant aliqui, an sit species depositi, tanquam generis? Communior tamen affirmat spectato jam usu communis; ipsis etiam juribus *sequestrum*, vocantibus *depositum*; cum & ipsa etiam actio, quæ contra *sequestrum* datur, dicatur *actio Depositis sequestraria*; L. 12. §. 2. ff. h. t. ibi: *Cum sequestre rectè agetur Depositis sequestraria actione, quam & in baredem ejus reddi oportet.* Nec obstat, sequestrum materialia posse esse *rem immobilem*; non autem *depositi*. Conceditur enim rem immobilem non esse aptam materialia *depositi*, accepti *secundum omnem speciem*; fatis enim est, quod possit esse materia depositi *secundum aliquam speciem*; qualiter; licet non omnis species animalis sit rationalis, non tamen sequitur hominem non esse speciem animalis.

Et quamvis verum sit, in quovis contractu requiri consensum, atque adeo etiam in deposito; negatur tamen in sequestro *necessario* non intervenire consensum eorum, quorum res litigiosa sequestro necessario per Judicis imperium subjiciuntur. Tametsi enim non sit dubium, partes in tali casu, vel saltem unam earum, esse invitam; Satis tamen est ad consensum, quod voluntate sua simpli- citer liberâ pareant Judici, sequestrum decernenti. Nec obstat etiam *sequestrum* quandoque fieri in Ecclesia, vello- co publico, quo putant aliqui, non posse intervenire contractum; sed non bene; nunquid enim habent suos administratores, qui eorum nomine valeant contrahere? *Depositum* porro, quod diximus, dicitale *simpliciter*, non obstante, quod habeat nomen generis, supponit pro distincta specie depositi, nimur ea, quam diximus n. 1384. sapient enim species retinet solum nomen generis, ut patet de *cognitione*, quæ dicitur de *agnitione*, & *cognitione* specificè sumpta; & *adoptione*, quæ respectu arrogationis, & adoptionis pariter accepta specificè dici potest.

Ex dictis coll. ad substantiam *depositi*, 1386
requi-

Requiri 1. quod res sit tradita; cum depositum sit contractus, qui non solo consensu, sed re perficitur, §. præterea, Institut. quibus modis re; 2. quod consensus Deponentis, & Depositarii, cum sit contractus; 3. quod res, gratus, sine mercede detur alicui custodienda; cum officium Depositarii sit gratuitum: 4. quod eadem res in individuo a Depositario redatur Deponenti; ex cit. §. Præterea L. 24. C. de ff. h. t. Nota autem specialiter eis custodienda; hac enim voce denotatur, rem deponi non ad usum, sed ad custodiā, quæ diversa sunt, & Depositario usus rei non est licitus, ut notavimus ex L. 25. ff. h. t. in n. 1381. nisi id habeat vel de consensu Deponentis; vel prudenter judicet, Dominum non fore invitum; unde, si deponatur apud aliquem pecunia numerata, nec clausa, nec obsignata; Depositarius videtur ad nihil aliud tenet, quam, cum deponens eam exegerit, solvere, licet illam consumpsit, quo causa non tam erit depositum, quam mutuum, aut quasi mutuum; hic Azor l. 7. c. 7. q. 9.

ARTICULUS II.

De obligatione Depositarii.

1387 Potissimum quæstio est de obligatione præstandi damnum, quando depositum apud Depositarium perit, vel deterior fæta est. De hac quæstione dicitur, L. 1. §. in conducto. 10. ff. h. t. ibi: *Dolum tamen eos præstatorum, qui recipiunt; qui solus in depositum venit;* & §. quia autem 47. seu ult. ibi: *qui autem dolus duntaxat in hanc actionem venit;* quæstum est: si heresrem, apud testatorem depositam, vel commodatam, dispraxit, ignarus depositam, vel commodatam, an teneatur? & quia dolo non fecit, non tenebitur de re; an tamen, vel de pretio teneatur, quod ad eum pervenit? & verius est, teneri eum; hoc enim ipso dolo facit, quod id, quod ad se pervenit, non reddit; & quoniam magna, seu lata culpa in jure dolo æquipatur, L. quod Nerva. 32. ff. cod. ubi Celsus: *Quod Nerva dicere latiore culpam, dolum esse, Proculo displicebat: mihi verissimum videtur; nam, et si quis non ad eum mo-*

*dum, quem hominum natura desiderat, diligens est; nisi tamen ad suum modum curare in Deposito præstet, fraude non caret; nec enim salvâ fide minorum is, quam suis rebus diligentiam præstabit; & L. Magna 226. ff. de V. S. ibi: *Magna negligentia, culpa est; culpa, dolus est; quod ibidem expōnit Glossa de culpa lata;* nam ex his iuribus deducitur, depositarium non teneri ex culpa levi, vel levissima; sed tantum ex dolo, vel culpâ lata; sed hoc intellige juxta dicenda n. 1391. quibus positis.*

Prima quæstio est, an præsumatur res 1388 Deposita perisse dolo, si, salvatis propriis rebus in eodem loco existentibus cum deposita, haec perire? nam in tali casu præsumitur abesse bona fides c. Bonâ 2. h. t. ibi: *Bona fides, si rebus suis salvâ existentibus, Depositoris amisisti.* Ubi autem abest bona fides, præsumitur adesse dolus; Glossa ibidem v. *rebus suis;* Depositarius enim, qui tem alienam in custodiā accepit, non minorem ejus; quam reruni suarum curam præstare debet, quando in ejus receptionem, consensit, prout ex ipsa voce (*depositum*) notatur, ut colligitur ex L. 1. ff. h. t. ibi: *Depositum est, quod custodiendum alicui datum est,* dictum ex eo, quod ponitur; præpositio enim de augēt depositum, ut ostendat totum fidei ejus coimmissum, quod ad custodiā rei pertinet.

Quæstio altera est, an Depositarius teneatur ex casu fortuito? & non teneri, cum leges dicant, præstari damnum *solum ex dolo,* quod tamen accipe, ut non procedat; si depositarius moram commisit ex lata culpa, & tunc res apud eum pereat casu fortuito prout diximus in præcedent: de Commodatario V. infra in seqq. Non sufficit autem in casu interitus, vel deteriorationis, allegari a depositario *casum fortuitum;* sed, ne cessē est, *nam probare,* nisi aliunde id notoriè constet, arg. L. si Creditor. s. C. de pignorib. In dubio autem, an casus ille fortuitus evenerit ex culpa? dicendum videtur non præsumi culpam, quando casus talis est, qui communiter contingit sine culpa (puta incendium ex fulmine suscitatum, insperata inundatio &c.) fecus, si oppositum, v.g. incendium ex igne doméstico, vel incúria, furtum &c. Unde, licet verum sit,

hūi-